

Alle fem lande modtager bistand fra Danmark. Uganda og Zimbabwe er programsamarbejdslande, mens der ydes bistand gennem danske ngo'er til Angola, Namibia og Rwanda.

Der er ikke forlydender om, at de to danske programsamarbejdslande, Uganda og Zimbabwe, på nogen måde skulle være involveret i Kabilas død. Alle parter har udtrykt beklagelse over attentatet. Det gælder også Uganda og Rwanda, der dog samtidig har erklæret, at Kabilas død måske vil kunne give fredsprocessen ny fremdrift.

Zimbabwe har sammen med Angola og Namibia tilkendegivet, at de fortsat vil støtte Congo militært.

FN's Sikkerhedsråd har i en resolution i juni 2000 pålagt Uganda og Rwanda at trække deres tropper ud af Congo i overensstemmelse med den tidsplan, der indgår i den såkaldte Lusaka-freds aftale fra 1999.

Uganda har ligesom Zimbabwe gentagne gange udtrykt sin støtte til Lusaka-aftalen, og trak sig på Sikkerhedsrådets opfordring sidste år tilbage fra byen Kisangani, og i henhold til Lusaka-aftalen skal tilbagetrækning af tropper ske ved indsættelse af FN's fredsbevarende styrker.

Det er vigtigt, at alle erkender de interne problemer i Congo. Vilje til fred og forsoning blandt de etniske befolkningsgrupper i Congo er en afgørende nødvendighed. Ingen kan leve med et nyt folkemord som i Rwanda i 1994.

Jens Hald Madsen (V):

Jeg vil gerne spørge ministeren, om ministeren finder det acceptabelt, at vi giver dansk bistand i høje millionbeløb til et land, som man anslår har 10.000 soldater i Congo.

Er det ikke et udtryk for, at gennem de ressourcer, vi tilfører Congo, allokterer man nogle af sine egne ressourcer over til at lave overgreb på et andet land?

Mener ministeren, at det er acceptabelt?

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Jeg mener selvfølgelig ikke, at det er acceptabelt at give penge til at føre krig i et andet land. Og det gør vi heller ikke.

Det, som hr. Hald Madsen antyder, er, at de penge, som Danmark bruger i henholdsvis Zimbabwe og Uganda, går til en krig, som føres i Congo. Det gør de ikke.

Vi giver ikke penge til landet. Vi giver penge til at støtte de projekter og de mennesker i de lande.

Jens Hald Madsen (V):

Kan ministeren ikke bekræfte, at der skal bruges penge for at kunne sende soldater af sted, og at de penge kunne have været brugt til at hjælpe befolkningen i f.eks. Uganda?

Det, som ministeren naturligvis ved, er, at vi indirekte finansierer og giver likviditet til Uganda, for at de kan sende deres soldater af sted, mens danske skatteborgere betaler for Ugandas befolkning.

Mener ministeren virkelig, at det er acceptabelt?

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Jeg vil gerne sige, at så længe vores penge går til de aktiviteter, de er tiltænkt, og de bliver brugt med den effekt, vi ønsker, så mener jeg, at vi skal bruge de penge, vi gør.

Derudover kan jeg oplyse hr. Hald Madsen om, at det er sådan, at vi f.eks. i Uganda har stillet det krav, at der ikke må ydes mere end 2 pct. af Ugandas BNP til militærudgifter. Det ser ud til, at det krav overholdes.

Jens Hald Madsen (V):

Det vil sige, at ministeren og regeringen i Danmark mener, at hvis bare man holder sig på 2 pct., så kan man godt føre en lille krig mod et naboland, mens vi finansierer bistand til befolkningen. Det undrer mig meget, at man ikke på nogen måde stiller krav til et programsamarbejdsland.

Jeg går ud fra, at når man har et programsamarbejdsland, så er det vel, fordi man mener, at der er en politisk vilje til at overholde det, som vi kalder ganske almindelige menneskerettigheder. Eller er det misforstået?

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Jeg tror udmærket, hr. Hald Madsen ved, at Danmark stiller krav til de programsamarbejdslande, vi har. Der er ikke undladt at gøre opmærksom på, at Danmark mener, at både Zimbabwe og Uganda bør trække sig ud.

Jeg kunne komme tilbage med de her svar. Der er jo flere spørgsmål, jeg skal svare på, som hr. Hald Madsen også har stillet. Det vil jeg komme tilbage til.